

Niko to ne radi bolje

SESILI FON ZIGESAR

Tračara ⑦

Njujork tajmsov bestseler serijal #1

Naslov originala
Cecily von Ziegesar
“Nobody Does it Better”

Copyright © 2005 by Alloy Entertainment

Translation copyright © 2010 za Srbiju i Crnu Goru
Čarobna knjiga
All Rights Reserved.

ISBN 978-86-7702-116-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Sesili fon Zigesar

TRAČARA
NIKO TO NE
RADI BOLJE

Prevela
Maja Kostadinović

Čarobna
knjiga

Ja moram da budem svirep da bih dobar bio.
Vilijam Šekspir, *Hamlet*

traccara.net

teme ◀ **prethodni** ▶ **ledeći** ▶ **postavite pitanje** **odgovor**

Upozorenje: Sva stvarna imena mesta, ljudi i događaja promenjena su ili skraćena, da zašтите nevinog. Što će reći, mene.

Ćao, narode!

Ostalo nam je još samo dve nedelje da odlučimo na koji koledž želimo da idemo – oni koji imaju izbor. U međuvremenu, moramo da ovladamo umećem nepadanja na poslednjem, apsolutno poslednjem ispitu u srednjoj školi, dok zapravo provodimo što je manje vremena moguće u školi ili radeći domaći. Ako vidite grupu besprekorno sređenih devojaka kako skidaju plavo-bele školske uniforme i sunčaju se na Šip Medouu u Central parku u svojim ljupkim, novim „malija mils“ kupaćim kostimima, znajte da smo to mi. Ako vidite grupu dečaka nagih do pojasa, u podvrnutim kaki pantalonama i golih stopala, dok im „kartije“ satovi sijaju na preplanulim, mišićavim rukama, znajte da su to naši momci. Dobro, tek je 11 sati pre podne, petak je i treba da budemo na času fizičkog ili francuskog, ali bliži se kraj najteže godine u našim životima i moramo sebi da damo oduška, zato olabavite malo, okej?

Ili, još bolje, pridružite nam se.

U slučaju da ste se skrivali pod nekim kamenom i još ne znate ko smo mi – a svi nas znaju – mi smo lepotice bala, princeze i prinčevi sa njujorškog Gornjeg Ist Sajda. Najveći deo vremena provodimo u penthaus apartmanima veličanstvenih zgrada sa vratarima na Park ili Petoj aveniji ili u kućama koje obuhvataju po pola gradskog bloka. Ostatak vremena provodimo u kućama u 'unutrašnjosti', različitih veličina i na raznim lokacijama. Od imanja u Konektikatu ili Hemptonima do srednjovekovnih zankova u Irskoj i vila na plaži u

Sent Bartsu. Tokom nedelje smo u školi – zev – u jednoj od malih, privatnih ustanova na Menhetnu, samo za devojke ili samo za dečake, u kojima je obavezno nošenje uniformi. Vikendom smo silno zaposleni, pogotovo sada kada je lepo vreme pa su naši roditelji na jahtama, u privatnim avionima ili ih vozači vozikaju gradom, tako da njihova blesava deca mogu da rade šta god požele.

Trenutno najviše želimo jednu od naših omiljenih reči od četiri slova. Možda to još ne radite, ali definitivno pričate o tome. Svi pričaju o tome. Neki od nas čak i rade nešto u tom pogledu. Posebno...

Par koji kao da je u braku

Spavaju zajedno, jedu zajedno, počeli su da koriste odeću jedno drugoga, kao da ih mrzi da je razvrstavaju sa gomile pored kreveta i samo se uvlače u prvo što dohvate, znajući da će to ionako ubrzo ponovo da svuku. Ako jedno od njih ode nekud bez drugog, bar nekoliko ljudi pita: „Gde je ____?“, kao da je potpuno neverovatno da razdvojeni provedu više od trideset sekundi. Znam, već se rugate. Ono kao, užasno je dosadno imati jednog dečka. Ali, suočite se sa time, oni definitivno rade mnogo više od razgovora o reči od četiri slova, što je opet više nego što mnogi od nas rade.

Vaš i-mejl

P:

P: Draga Tračaro,

Moj otac je producent nezavisnih filmova i trenutno je na festivalu u Kanu. Svi pričaju o dokumentarcu o „privilegovanim tinejdžerima iz Njujorka“, ali niko ne zna ko ga je snimio. Najpre mi reci, da li si ti u filmu, a zatim – da li si ga ti snimila?

Devojka iz L.A.

O:

O: Draga Devojko iz L.A.

Ne mogu da ti odgovorim na pitanje zato što nisam pogledala film, ali zvuči mi užasno poznato... Pre par nedelja, izvesna

devojka obrijane glave pratila nas je svuda unaokolo sa kamerom... Što se tiče drugog pitanja – ja sam jedva u stanju da koristim aparat na mobilnom telefonu.

Tračara

Na sajtu

Nakon ponoći **S** na prstima izlazi do poštanskog sandučeta ispred svoje zgrade na Petoj aveniji sa rukama punim belih koverata ukrašenih grbovima raznih koledža. Nosi majušnu bebiplavu „kozabela“ spavaćicu koja jedva pokriva njenu čuvenu predivnu zadnjicu (na oduševljenje vratara na dužnosti i taksi vozača zapelih u saobraćajnoj gužvi). Međutim, vratila se unutra a da ništa nije poslala. Sigurno joj je teško da odluči gde da provede narednu godinu kada su je primili u svaku školu za koju se prijavila. Možda čak i u neku za koju se nije prijavila! **Č** nosi svoje crne, vojne čizme strašnog izgleda do „Todsá“ na doterivanje. Biće prvi kadet koji nosi ružičaste kićanke na čizmama. **D** i **DŽ** se bore ispred ogedala u „H&M“. Izgleda da je rivalstvo između brata i sestre stupilo na scenu sada kada su oboje poznati. **V** četuje sa nasumice odabranim strancima u internet-kafeu u Vilijamsburgu. Ta devojka je neustrašiva. **K** i **I** se goste i spletkare u Džekson Holu. Oh, bože, šta će sledeće smisliti? Nema ni traga ni glasa od **N** ili **B**... Isuse, zar nikada neće dosaditi jedno drugom? Šta ako sledeće godine budu morali da se rastanu?

Odluke, odluke... Gde ćemo biti naredne godine? Možemo li preživeti jedni bez drugih? Potrudite se da ne odlepите – još. Znaete gde možete da me pronađete, za slušaj da vam je potrebna pomoć, društvo ili želite da me pozovete na jednu od onih čuvenih spontanih žurki na krovu koje seniori po tradiciji prave na kraju godine.

Znaete da vas volim,
Tračara

n-ova soba je 100% puna ljubavi

„Probudi se!“ Bler Valdorf je povukla „blek voč“ pokrivač i pustila ga da padne na pod pored antikvarnog kreveta u obliku sanki. Nejt Arčibald je ležao na stomaku, nag i veoma opušten. Bler je sela pored njega i počela da skače što je snažnije mogla. Nejt je držao oči zatvorenim dok je nemilosrdno skakanje bacalo njegovu zlatnu glavu gore-dole. Zašto s-e-k-s nju čini *hiperaktivnom*, a njega *pospanim*?

„Budan sam“, promrmljao je. Otvorio je jedno sjajno zeleno oko i odmah se osetio znatno probuđenije nego pre par sekundi. Bler je takođe bila naga, sva njena sto šezdeset dva centimetra, od sjajnih noktiju na nogama nalakiranih svetlucavim lakom do kestenjastobraon talasa njene vilenjačke frizure. Imala je telo koje još bolje izgleda bez odeće. Meka, ali ne i debela, nežnija nego što nagoveštava njen uobičajen kostim od džinsa, džemperu od kašmira i uske crne haljine. I dalje je bila pravi davež, ali odljublivali su se i zaljublivali jedno u drugo od jedanaeste godina, a želeo ju je голу kraj sebe u krevetu i mnogo duže od toga. Kako je tipično to što je Bler bilo potrebno šest i po godina da prestane da se bori sa njim i najzad to uradi.

Kada su to jednom uradili, više nisu mogli da *prestanu*.

Nejt je pružio ruku i povukao je na sebe, ljubeći je nasumično i divlje, zato što je konačno *njegova*, sva je njegova.

„Hej!“, kikotala se Bler. Roletne od tamnoplave svile bile su

podignute i prozori otvoreni, ali nju nije bilo briga da li ih neko vidi ili čuje. Zaljubljeni su, lepi i opsednuti seksom. Ako ih neko gleda, to je zbog toga što je ozbiljno ljubomorani.

Osim toga, uživala je u pažnji čak i nasumičnih voajera i voajerki koji ih možda špijuniraju sa prozora obližnjih zgrada kroz zlatom optočene naočare za operu.

Ljubili su se neko vreme, ali Nejt je bio suviše iznuren za bilo šta drugo. Bler se otkotrljala sa njega i zapalila cigaretu, dodajući s vremena na vreme poneki dim Nejtu, poput glumaca u superkul crno-belom francuskom filmu *Do poslednjeg daha*, koji je gledala danas na času francuskog. Glavna glumica, plavuša, uvek je izgledala tako šik i prelepo. Usta su joj uvek bila namazana ružem. U filmu su se svi po ceo dan vozili na vespama, vodili ljubav, sedeli u kafićima i pušili. Naravno, uvek su izgledali fantastično. Ali, Bler je morala da zadrži dobre ocene ako želi da se upiše na Jejl. Međutim, išla je na časove, radila domaći i seksala se sa Nejtom svaki dan posle škole. Nije imala vremena za doterivanje. Njena talasasta smeđa kosa bila je zamršena i znojjava, usne ispucale od dugih poljubaca i neredovnog nanošenja sjaja. Obrve nije čupala dva puna dana. Doduše, nije joj smetalo. Apsolutno je vredelo žrtvovati lično doterivanje u korist seksa. Osim toga, negde je pročitala da se za sat vremena seksa potroši trista šezdeset kalorija. Znači, čak iako bude pomalo ofucana, bar će biti mršava!

Podigla je ruku i osetila čekinje između svojih tamnih, lučnih obrva. Okej, možda joj je *malo* smetalo, ali mogla je da skokne taksijem do salona „Elizabeth Arden“ i depilira obrve.

Čekinje na stranu, Bler nikada nije bila srećnija. Otkako je to konačno uradila sa Nejtom pre dve nedelje, bila je potpuno nova žena. Jedini oblak na njenom ružičastom nebu jeste razdražujuća činjenica da je i dalje samo na listi čekanja na Jejlu. Kako će se viđati sa Nejtom svako popodne ako bude morala da ode u Džordžtaun u Vašingtonu – jedinu školu u koju su je zapravo primili – a on bude na Jejlu u Nju Hejvenu u Konektikatu, ili na

Braunu u Providensu na Roud Ajlandu, ili u bilo kojoj od ostalih odličnih škola u koje su ga primili, što je tako nepošteno? Nije ogorčena, ali Nejt se pojavio stondiran na prijemnom, nije radio po programu za napredne i imao je jedva prosečne ocene, dok je ona uzela svaki program za napredne koji je škola Konstans Bijar nudila, dobila 1.490 bodova na prijemnom i imala odlične ocene.

Okej, možda je *malo* ogorčena.

„Ako pristupim Korpusu mira i provedem par godina gradeći kanalizaciju i praveći sendviče za gladnu decu u, na primer, Riju ili tako negde, tada bi ovi iz Jejla morali da me prime, zar ne?“, pitala je naglas.

Nejt se iskezio. To je voleo kod Bler. Bila je razmažena, ali nije bila lenja. Znala je šta želi, i zato što je apsolutno verovala da može dobiti *sve* što poželi ako se dovoljno potrudi, nikada nije odustajala.

„Čuo sam da se svi razbole u Korpusu mira. Osim toga, moraš da govoriš jezik domorodaca.“

„Onda ću otići u Francusku.“ Bler je dunula dim ka plafonu. „Ili u jednu od onih afričkih zemalja gde govore francuski.“ Pokušala je da zamisli sebe kako razgovara sa urođenicima u nekom zabačenom afričkom selu dok balansira glineni sud sa svežim kozjim mlekom na glavi i nosi raznobojni kaftan koji može izgledati izuzetno seksi ako je vezan na pravom mestu. Imala bi ubitačan ten i sve same mišiće i kosti zbog napornog posla i užasnih crevnih bolesti. Deca bi galamila oko njenih kolena, tražeći „godiva“ čokoladice koje je naručila za njih, a ona bi im se spokojno smešila kao prelepa, neizborana Majka Tereza. Kada bi se vratila u Sjedinjene Države, dobila bi nagradu Korpusa mira za najboljeg volontera, ili čak Nobelovu nagradu za mir. Večerala bi sa predsednikom, koji bi joj napisao preporuku za Jejl, i tada bi se ovi iz Jejla polomili da je prime.

Nejt je bio prilično siguran da Korpus mira pomaže samo zemljama trećeg sveta, a ne ekonomski razvijenim državama poput Francuske. Nema šanse da bi Bler uspela da izdrži duže od pola sata u nekom udaljenom afričkom selu gde nemaju „Seforu“ ili vodokotliće. Sirota Bler. Bilo je apsolutno nepošteno od njega što se upisao na Jejl a da se nije ni potrudio. Dok je ona, koja je želela da ide na Jejl otkako je napunila dve godine, bila stavljena na listu čekanja. Doduše, Nejt je navikao da mu stvari padaju u krilo.

Podigao se na lakat i nežno joj sklonio tamnu kosu sa čela. „Ako uskoro ne dobiješ obaveštenje da si primljena, obećavam da neću ići na Jejl“, zakleo se. „Ne smeta mi da idem na Braun ili kud god.“

„Stvarno?“ Bler je ugasila cigaretu u mermernoj pepeljari u obliku jedrenjaka pored Nejtovog kreveta i zagrlila ga oko vrata. Nejt je najbolji dečko kojeg devojka može da poželi. Nije mogla da zamisli zašto je raskinula sa njim, ne jednom, već mnogo puta.

Zato što ju je prevario ne jednom, već mnogo puta?

Jedino što je Bler trenutno znala jeste da nikada ne želi da se rastane od njega. Naslonila je glavu na njegove snažne, nage grudi. Kada je razmislila o tome, useljavanje u gradsku kuću Arčibaldovih i nije tako loša ideja, pošto njena kuća trenutno baš ne nalikuje epizodi *Sedmog neba*. Majka se pre dve nedelje porodila i sada pati od postporođajne depresije. Kada je Bler jutros izašla iz kuće, ostavila je svoju majku uplakanu nad DVD-om koji su joj poslali sa peruanske alpaka farme. Navodno, ako usvojite krdo alpaka jednogodaca, možete da naručite rukom pletenu ćebad i džempere od vune vaših životinja. Njena upravo rođena sestra uskoro će biti ponosni vlasnik čupavog alpaka ćebeta koje će biti potpuno beskorisno tokom leta i verovatno do kraja njenog života, osim ako se kao tinejdžerka ne primi na ručno rađene šik stvarčice, iseče rupu u ćebetu i napravi pončo.

Dok je njena majka još bila trudna, zamolila je Bler da smisli ime za bebu. Bler je iz privrženosti svom omiljenom koledžu odabrala ime Jejl. Sada je beba Jejl živi podsetnik, veoma glasan podsetnik, na školu koja ju je maltene odbila. Što je još gore, beba je preuzela njenu sobu, tako da je primorana da spava u sobi svog brata po očuhu Erona, dok na jesen ne krene u školu. Eron je vegan, rastafarianac i ljubitelj pasa, tako da je soba od zida do zida dekorisana, po njegovom ukusu, organskim, ekološkim proizvodima u ljubičastim nijansama. Da poniženje bude još veće, Blerina mačka Kiti Minki je popiškala jastučice punjene ječmenim ljuskama i isprovraćala se po prostirkama od pletene morske trave u pokušaju da se oslobodi mirisa Eronovog balavog boksera po imenu Muki.

Apsolutno ogavno.

Useli se kod Nejtta. Bler nije znala zašto joj to ranije nije palo na pamet. Čudovišna majka, soba natopljena mačjom pišaćkom i nova beba po imenu Jejl nisu baš pogodno okruženje za učenje ili s-e-k-s. Prirodno je da potraži novi smeštaj. Naravno, uvek može da ode kod Serene, ali to su već probale i uvek se posvađaju. Osim toga, Serena joj ne može ponuditi s-e-k-s.

Osim u slučaju da su stare glasine istinite...

Nejt ju je tromim pokretom pomazio niz gola glatka leđa. „Jesi li ikada razmišljala o tome da se tetoviraš?“, pitao je iznenada dok je prelazio prstima po njenim lopaticama.

Osim kratkog perioda na rehabilitaciji početkom godine, Nejt je duvao maltene svaki dan od svoje jedanaeste godina. Bler je navikla na nepovezana pitanja. Nabrala je svoj prćasti nos na pomisao da sebi namerno napravi veliki ožiljak ispunjen crnom bojom. „Grozno“, odvrtila je. To je za raskalašne glumice poput Andželine Džoli.

Nejt je slegao ramenima. Uvek je smatrao da je pažljivo odabrana, majušna tetovaža na pravom mestu veoma seksi. Na

primer, Bler bi sasvim odgovarala mala crna mačka između lopatica. Međutim, pre nego što je uspeo da izrazi tu misao, ona je živahno promenila temu.

„Nejte?“ , priljubila je lice uz njegovu muževnu, savršenu ključnu kost. „Misliš li da bi tvojim roditeljima smetalo ako bih...?“ Pre nego što je uspela da završi rečenicu, oglasilo se zvono na vratima.

Nejtovo krilo gradske kuće zauzimalo je ceo gornji sprat, što je značilo da mu je neophodno sopstveno zvono.

Zakolutao je očima ka Bler i skočio na noge.

„Da?“ , rekao je pritisnuvši dugme na interfonu.

„Isporuka!“ , urlao je Džeremi Skot Tompkins svojim promuklim stondiranim glasom. „Požuri, dok je vruće!“

Nejt je čuo smeh i druge glasove u pozadini. Bler je očekivala da će im reći da se gube. Umesto toga je pritisnuo dugme kojim se otključavaju vrata i pustio ih unutra.

„Trebalo da se obučem“ , primetila je Bler kratko. Skliznula je sa kreveta i ušla u Nejtovo kupatilo. Kako je mogao da bude dovoljno pametan da se upiše na Jejl, a suviše glup da shvati da će puštanje stondiranih prijatelja u njihovu vrelu ljubavnu jazbinu potpuno upropastiti raspoloženje?

Mada Jejl nije prihvatio Nejta zbog pameti: školi su bili neophodni dobri igrači lakrosa. Kraj priče.

Bler je sada bar imala izgovor da koristi fantastični „l’okitan“ gel za tuširanje sa mirisom sandalovine kojim je domaćica snabdela Nejtovo kupatilo. Obrisala se debelim tamnoplavim „ralf loren“ peškirom, uvukla u svoje oskudne „kozabela“ gaćice od ružičaste svile, zakopčala plavo-belu prolećnu školsku suknju i dva od šest dugmića bele platnene „kelvin klajn“ bluze sa tri četvrt rukavima. Bez brushaltera i bosonoga, postigla je savršen moja-devojka-je-upravo-izašla-iz-tuša-hoćete-li-molim-vas-otići izgled. Nadala se da će Nejtovi prijatelji shvatiti i odjebati odavde. Rastresla je mokru kosu prstima i otvorila vrata kupatila.

„Bonjour!“, lepuškasta, crnokosa, dugonoga devojka iz L'Ekol škole pozdravila ju je sa Nejtovog kreveta. Bler ju je već vidala na žurkama. Zove se Leksus ili Leksik ili nešto podjednako dosadno. Šesnaestogodišnja juniorka koja je kao dete bila model u Parizu, a sada radi na tome da usavrši izgled francuske hipi-kurve. Leksik, koja se zapravo zvala Leksi, nosila je haljinu na preklop boje lavande i senf-žute, rukom bojenu. Delovala je kao da je šivena kod kuće, ali je zapravo kupljena kod „Kirna Zabete“ i koštala je četiristo pedeset dolara. Nosila je i one ružne ravne sandale iz „Barnisa“ napravljene po ugledu na sandale pakistanskih pastirica. Svi osim Bler su te sandale smatrali ovogodišnjim hitom. Leksi nije bila našminkana, a u mršavim rukama je držala gitaru. Na krevetu pored nje stajala je providna kesa puna trave.

Prava buntovnica. Većina L'Ekol devojaka nikada nikud ne ide bez kutija „žitana“, crvenog karmina i visokih potpetica.

„Momci su na krovu sa bongom¹“, objasnila je Leksi. Prešla je palcem preko žica. „*Alors*, želiš li da džemuješ sa mnom dok se ne vrate?“

Da džemuješ?

Bler je naborala nos više nego napomisao da uradi tetovažu. Baš nije bila u fazonu duvanja-sviranja-gitare-i-smejanja-prijateljima-i-njihovim-totalno-glupavim-uduvanim-opservacijama, i zaista nije želela da sedi sa ovom Leksik devojkom, koja je očigledno mislila da je najkul Francuskinja u Njujorku. Radije bi gledala reprizu *Opre* na Oksidženu u svojoj sobi natopljenoj mačjom pišačkom dok njena luda majka plače zbog mladunaca alpaka.

Neko je zabio mirišljavi štapić u štiklu od plute jedne od Blerinih novih zelenih „kristijan dior“ espadrila i zapalio ga. Zgrabila je štapić i zarila ga u brodski prozor Nejtovog voljenog jedrenjaka na stolu. Zatim je obula cipele, zakopčala preostale dugmiće na bluzi i podigla svoju vintidž „guči“ torbu. „Molim te, reci Natanijelu da sam otišla kući“, oštro je naložila.

1 Staklena lula. (Prim. prev.)

„Mir!“, salutirala je Leksi uz stondiranu veselost. „*Au revoir!*“, tetovaža sunca, meseca i zvezda sevnula je preko njene plećke.

Eto zbog čega se Nejt iznenada zainteresovao za tetovaže.

Bler se sjurila niz stepenice i izašla na Osamdeset drugu ulicu. Već je delovalo kao da je leto. Sunce će zaći tek za dva sata, vazduh je mirisao na sveže pokošenu travu iz Central parka i losion za sunce koji su namazale polugole devojke što žure ka svojim stanovima na Park aveniji. Grupa momaka sa treće godine Sent Džuda, sve sami Nejt-i-Džeremi fanovi, obletali su oko zvona ispred Nejtove kuće. Jedan je nosio gitaru preko ramena.

„*Bien sûr*. Popnite se!“, čula je Bler Leksin glas preko interfona. Pozivala ih je unutra kao da ona tu stanuje.

Nejtova kuća kao da je privlačila stondiranu decu Gornjeg Ist Sajda nekom vrstom duhovne magnetne privlačnosti. Bler se klela da joj ne smeta – zaista je tako – dok god ne mora da sedi sa njima i gleda kako *džemuju*. Nakon svega kroz šta su ona i Nejt prošli, Bler je znala da će ovog puta biti drugačije. Nejt i ona su uvek bili duhovno združeni, a sada su združeni i fizički, što znači da može da ga ostavi samog, savršeno uverena da neće ni pomisliti da je prevari.

Nastavila je Osamdeset drugom ulicom ka Petoj aveniji, proveravajući na svakom uglu mobilni telefon, za slučaj da je dobila poruku od Nejta. Naravno da će pozvati svakog trenutka. Poput svih posesivnih, agresivnih, opsesivnih devojaka, volela je da misli kako Nejt bez nje nema nikakav život.

Mada, kada bi tako zaista bilo, potpuno bi poludela.

mala diva daje velikoj divi savet

„Pet listova“, objasnila je Serena van der Vudsen dok je listala najnoviji broj junskog *W* magazina. „To je celih deset strana!“ Svetski poznat modni dizajner Les Best upravo joj je poslao časopis na stan, uz poruku: „Draga, izgledaš fabulozno, kao i uvek. Isto važi i za tvoju tamnokosu prijateljicu. Pravi je šećer!“

Ta navodna tamnokosa bombona, četrnaestogodišnja Dženi Hamfri, očajnički se trudila da se ne upiški u gaće. Serena, najkul seniorka škole Konstans Bijar, poznata i prelepa manekenka sa Gornjeg Ist Sajda, danas je pozvala baš *nju* na druženje posle škole. Sada je sedela u Sereninomj ogromnoj, fantastično staromodno uređenoj sobi – njenom privatnom svetilištu – *na njenom krevetu*, i listala najnoviji broj najkul modnog magazina na svetu u potrazi za stranama na kojima *njih dve* prikazuju modele neverovatnih dizajnera, čiju je odeću Dženi uvek čežnjivo gledala u izlozima radnji, ali nikada nije sanjala da će je nositi. Bilo je toliko nestvarno da je jedva disala.

„Evo, pogledaj!“, ciknula je Serena, udarajući stranu dugim, vitkim prstom. „Zar ne izgledamo opasno?!“

Dženi se nagnula da bolje pogleda, udišući sa obožavanjem specijalnu pačuli mešavinu Sereninog parfema. Preko Sereninog savršenog krila ležala je fotografija dve devojke obučene od glave do pete u „les best“ odeću, dok jure peščanim bagijem niz plažu. Iza njih se u daljini naziru blistavo osvetljen panorama točak i

Koni Ajland. Stil fotografije je tipičan Džonatan Džojns – čuveni modni fotograf koji je čitavu reportažu snimio tako prirodno kao da je prosto naleteo na dve devojke koje voze peščane bagije na plaži u sumrak i ludo se zabavljaju. Zaista su izgledale opasno u tirkiznim kožnim prslucima preko belog bikinija i belim kožnim čizmama do kolena sa malom štiklom. Kosa se vijorila za njima, nokti su im bili obojeni u kreč-beli lak, usne ružičaste, a sa ušiju su im visila paunova pera. Veoma retro/osamdesete/futuristički i apsolutno kul izgled.

Dženi nije mogla da otrgne pogled. To je ona, *u časopisu*. Prvi put njene enormne grudi nisu u žiži fotografije. U stvari, dve devojke su delovale tako sveže i čisto da je fotografija bila maltene *čedna*. Lepša od bilo čega čemu se Dženi nadala. Zaista veličanstveno.

„Obožavam izraz tvog lica“, primetila je Serena. „Kao da te je neko upravo poljubio ili tako nešto.“

Dženi se zakikotala, osetivši se kao da ju je neko upravo poljubio. „Ti takođe izgledaš lepo.“ Ups, ko se to zaljubio u Serenu – kao i svi ostali u univerzumu!

Ali kod Dženi je to osećanje bilo znatno dublje: ona je želela da bude Serena. Serena je imala nešto što je Dženi nedostajalo – sumnjivu prošlost, primamljivi sjaj misterije.

„Kladim se da ti se čini kao da si pre milion godina izbačena iz internata“, hrabro se usudila Dženi da je pita, gledajući časopis.

„Zabrinula sam se da me neće primiti ni na jedan koledž zbog toga“, uzdahnula je Serena. „Da sam znala da će me svi primiti, nikada se ne bih prijavila u toliko škola.“

Sirotica. Kada bismo samo svi imali takve probleme.

„Kako ti je bilo u internatu?“, insistirala je Dženi, pogledavši Serenu svojim krupnim braon očima. „Mislim, da li ti je tamo bilo lepše nego u školi u gradu?“

Serena se spustila na krevet sa četiri stuba i zurila u beli baldahin iznad glave. Imala je osam godina kada je dobila ovaj

krevet i osećala se kao princeza svako večer kada je kretala na spavanje. Zapravo, i dalje se osećala kao princeza, samo malo starija.

„Sviđalo mi se što imam svoj život, odvojen od roditelja i prijatelja koje poznajem praktično od rođenja. Sviđalo mi se što idem u školu zajedno sa dečacima, što jedemo u istoj trpezariji. Kao da imaš pun razred braće. Međutim, nedostajala mi je moja soba, grad i druženje vikendom.“ Svukla je bele pamučne sokne i bacila ih preko sobe. „Znam da zvučim totalno razmaženo, ali nedostajala mi je sobarica.“

Dženi je klimnula glavom. Dopala joj se ideja ručavanja u trpezariji punoj dečaka. Veoma joj se dopala. Ona, doduše, nikada nije imala sobaricu, tako da joj to svakako ne bi nedostajalo.

„Valjda je to bila neka vrsta pripreme za koledž“, razmišljala je Serena naglas. „Mislim, ako uopšte odlučim da *odem* na koledž.“

Dženi je zatvorila časopis i prislonila ga uz grudi. „Mislila sam da ideš na Braun.“

Serena je navukla perjani jastuk preko glave, a zatim ga sklonila. Da li je zaista neophodno odgovoriti na tako mnogo pitanja? Odjednom je poželela da nije pozvala Dženi kod sebe. „Ne znam gde ću otići. Možda uopšte neću ići na koledž. Ne znam“, mrmljala je, bacivši jastuk na pod pored sokni. Kosa boje lana rasula se oko njenog savršeno izvajanog lica dok je svojim krupnim plavim očima gledala ka nebu. Delovala je tako divno da je Dženi gotovo očekivala da jato golubica izleprša ispod kreveta.

Serena je zgrabila daljinski za stereo sa noćnog stočića i pustila CD Rejvsa, koje je u poslednje vreme često slušala. CD je izašao prošlog leta i podsećao ju je na vreme kada je bila potpuno bezbrižna. To je bilo pre nego što su je izbacili iz internata. Još nije razmišljala o koledžu. Nije čak ni počela da se bavi manekenstvom.

„Zašto svi misle da je Braun tako divan?“, pitala je naglas, mada je njen brat Erik pohađao Braun i totalno bi popizdeo ako ona odluči da ne ode tamo. Osim toga, na Braunu je upoznala zgodnog slikara iz Latinske Amerike koji je još silno zaljubljen u nju. Međutim, šta je sa Harvardom, tamo se senzibilan, kratkovid vođač takođe zaljubio u nju? Ili Jejlom i Vifenpufsima, koji su napisali pesmu za nju? Tu je i Prinston, koji još nije ni posetila. Najzad, bio je najbliži gradu. „Možda treba da odložim odlazak na koledž na godinu ili dve. Da živim sama. Da se bavim manekenstvom i oprobam u glumi.“

„Ili da radiš i jedno i drugo u isto vreme. Kao Kler Dejns“, predložila je Dženi. „Mislim, kada jednom prestaneš da ideš u školu, verovatno je teško vratiti se.“

Kako bi ti to mogla da znaš, gospođice Pomoćnice?

Serena se skotrljala sa kreveta i stala ispred velikog ogledala sa unutrašnje strane vrata ormana. Izgužvala je svoju tirkiznu „marni“ bluzu, a plavo-bela „konstans bijar“ uniforma visila joj je ukoso na kukovima. Tog jutra je kasnila više nego obično i saplela se trčeci u školu, spala joj je narandžasta „miju miju“ klompa sa štiklom od plute i udarila je licem o pločnik. Ružičasti lak koji se preliva u svim duginim bojama oljuštio se na palcu leve noge, a na desnom kolenu je imala purpurno-zelenu modricu.

„Kakav užas“, požalila se.

Dženi nije bila sigurna kako Serena može svaki dan da se gleda u ogledalu a da se pri tom ne onesvesti od zadivljenosti zbog sopstvenog savršenstva. Bilo je potpuno nepojmljivo da savršena osoba poput Serene ima brige. „Sigurna sam da ćeš doneti pravu odluku“, rekla je starijoj devojci, a zatim joj je pažnju odvušla fotografija Erika van der Vudsena, Sereninog zgodnog brata, u srebrnom „tifani“ ramu na noćnom stočiću pokraj kreveta. Visok i mršav, sa istom plavom kosom, čiji mu dugi čuperci oivičavaju lice, Erik je bio muška verzija Serene. Iste krupne tamnoplave oči, ista puna usta izvijena nagore u uglovima, isti pravilni beli zubi i

aristokratska brada. Na slici stoji na kamenitoj plaži, preplanuo i bez košulje. Dženi je čvrsto stisnula koleno uz koleno. Ti grudni mišići, taj stomak, te ruke – oh! Ako je internat pun momaka koji su makar delimično zgodni poput Erika van der Vudsena, odmah se upisuje!

Polako, kaubojko.

Serenin ružičasti „aj-mek“ je zapištao, što znači da je upravo dobila i-mejl.

„Verovatno je u pitanju neki od naših fanova“, našalila se Serena, mada ju je Dženi verovatno ozbiljno shvatila. Serena je prišla antikvarnom pisaćem stolu, cimnula miš i kliknula da pogleda najnoviju poruku.

Za: SvW@vanderWoodsen.com

Od: Sheri@PrincetonTriDs.org

Draga Serena,

Naše sestrinstvo obožava Lesa Besta i neke od nas su bile na njegovoj prolećnoj reviji u Njujorku, tako da smo bile apsolutno oduševljene kada smo čule da razmišljaš da kreneš na Princeton ove jeseni. Ako se zaista upišeš na Princeton, moraš postati član našeg sestrinstva Tri Delt. Već imamo gomilu fantastičnih ideja za prikupljanje novca za ovu godinu, uključujući Les Best modnu reviju u korist Divljih konja Činkotegve. Modeli će biti devojke iz Tri Delta! Najbolje od svega jeste to što nećeš morati ni da tražiš prijem u sestrinstvo. Čestitam, Serena, ti si nam već sestra! Treba samo da dođeš na Princeton par dana ranije ovog avgusta kako bi dobila dobru sobu u našoj kući.

Apsolutno ne možemo da dočekamo. Šaljemo ti velike poljupce.

Tvoja sestra,

Šeri

Serena je ponovo pročitala poruku i zatim se odjavila, zureći šokirano u prazan monitor. Agresivne devojke iz sestrinstva su poslednje osobe na svetu od kojih bi poželela da dobije poruku,

osim toga, zar nije Princeton navodno *intelektualno* mesto? Podigla je slušalicu da pozove Bler, ali ju je odmah spustila shvativši da je zaboravila da je Dženi i dalje tu. Dženi je slatka i ljupka i sve to – ali, zar ne mora ono kao da radi domaći ili da pogleda neki film ili nešto slično?

Sada vidite da čak i savršene boginje imaju zlobnu crtu.

Dženi je skliznula sa kreveta i podigla široke ekstrasnajzne bretele brushaltera, osetivši da će upravo biti izbačena. „Znaš, moj brat Den sada peva u bendu Rejvs“, objavila je. „Sutra uveče će prvi put nastupati sa njima. Mogu da te stavim na listu za specijalne goste, ako želiš da dođeš.“

Dženi nije bila sigurna šta je lista za specijalne goste. Znala je samo da može besplatno da uđe zato što je Denova sestra. Den je mislio da je prava poznata ličnost sada kada je član benda čiji se album nalazi na prvom mestu top-lista Istočne obale, ali ako se ona pojavi na svirci sa Serenom – dve prelepe manekenke u istim „les best“ haljinama – apsolutno će ga prevazići.

Serena je nabrala nos. Želela je da ide na svirku Rejvsa, zaista je želela, ali ona i njeni roditelji već su najavili dolazak na zabavu koju Jejl pravi za potencijalne buduće studente. Nije mogla da dopusti da roditelji odu sami.

„Mislim da neću moći“, objasnila je izvinjavajući se. „Moram na neki Jejl događaj. Ali, pokušaću da dođem, ako završim ranije.“

Dženi je klimnula glavom i razočarano stavila časopis *W* u svoju „gep“ torbu. Zamislila je kako ulazi u klub na Donjem Ist Sajdu sa Serenom. Kakvi članovi grupe – rok zvezde, vrlo važno. Serena i ona su supermodeli – odnosno, bar je Serena supermodel. Garantovano će se svi okrenuti da ih pogledaju.

Sada će morati da se zadovolji time da bude mlađa sestra pevača benda. Kao da je to dovoljno.

Dobro došli još jednom u bogati deo Njujorka, gde moji prijatelji i ja dobijamo sve – i svakoga – što želimo. Upecati novu torbu Marka Džejkobsa ili dečka najbolje prijateljice nije uvek lepo, ali je uvek uzbuđljivo.

Uđite u svet *Tračare* – svet u kome su svi predivni, u kome je sve fabulozno, a ljubomora i izdaja su kud god se okreneš.

Proleće je i situacija se zagreva. Svi se spremaju za koledž, i očigledno je vreme za žurke – kao da do sada nije bilo! Sada kada je konačno izgubila nevinost sa **N**, **B** jedva čeka da to uradi ponovo (i ponovo). Ali hoće li njihova ljubavna afera potrajati? I hoće li se **B** naposljetku upisati na Jejl? Ili će se **N** i **S** ušemiti i ostaviti **B** samu u Njujorku? Vreme će pokazati, ali jedno je sigurno: ljubav je u vazduhu i miriše na Gučijev *Envy*.

Znate da me volite,
Tračara

„Seks i grad za mlađu publiku.“
Teen People

„Knjiga ima efekat samog trača – kada jednom uđete u nju, ne možete da je se oslobodite.“
Publishers Weekly

„Tračara je kao stvorena da bude hit: lako se čita, a poput ogovaranja i čokolade, neodoljiva je na svoj slatkasti, nevaljali način.“
The Glasgow Herald

Svi pričaju o **TRČARI**!

Čarobna knjiga

www.carobnaknjiga.com

ISBN 978-86-7762-116-0

9 788677 021160